

KOSMISK KONTAKT

En Science fiction Fortelling

Av Per Henrik Gullfoss

Originaltegninger av Anne Kathrine Skaarud

Del 3: Den første reisen Tripodenes sang

Denne Historien begynner i en galakse langt langt borte.

Sammendrag:

For 9 milliarder år siden ble planeten VULEA dannet.

Der oppsto Vulturiene og skapte en sivilisasjon basert på enhet og kollektiv bevissthet. Deres første møte med andre raser var Zakopatene, En rase besatt av makt og erobrertrang.

På grunn av sin kollektive tanke og forståelse av hvordan bevissthet former energi slo de tilbake Zakopatenes angrep. Men det gjorde dem også interessert i å utforske universet og forstå fenomenet glede, som hittil hadde vært ukjent for dem.

De hadde laget lyskuler som på en behagelig måte kunne romme tre individer på en reise. Det vanskeligste konseptet for Vulturiene hadde vært å tenke på seg selv som individer og finne det nødvendige antall som måtte reise sammen for at ingen skulle risikere å gå inn i RI (en slags katatonisk tilstand). Det perfekte tallet var tre. To var ikke nok til å opprettholde et vedvarende felt av nye tanker. Fire skapte gjerne situasjoner hvor ting kjørte seg inn i faste mønstre og til slutt stoppet opp. Tre var det perfekte antall. Det var aldri full balanse i tankene, hvis det var tre, samtidig som det alltid var slik at man ble inspirert til å bevege seg videre inn på en ny tankeprosess. Det var med andre ord den kombinasjonen av individer som skapte mest dynamikk og harmoni på samme tid.

Det å velge hvem som skulle reise hadde også vært en kortvarig utfordring. At Vlad og Nuria, som var valgt til DAG (ledere) skulle være de som gikk først når de beveget energifeltet ut i det store rommet, var noe alle forsto. Men hvem skulle den tredje være? Etter en langvarig tilstand hvor alle meldte seg, men ingen foretrakk den ene fremfor den andre, ble det enstemmig vedtatt at den tredje reisende var Trau. Trau hadde to kvaliteter som gjorde at han visste han ville reise og var egnet for det. Han var en av de som likte best å være i stil-lerom. Noe som fortalte at han ville tåle å være borte fra det kollektive bevissthetsfeltet i lengre tid. Samtidig likte han å skape nye tanker og bevege seg utenfor de gamle mønstre i tankfeltet. Med menneskelige ord ville vi antagelig sagt at Trau var en poet eller eventyrer.

Vulturiene tenkte at man kunne ikke reise ut i ett rom som

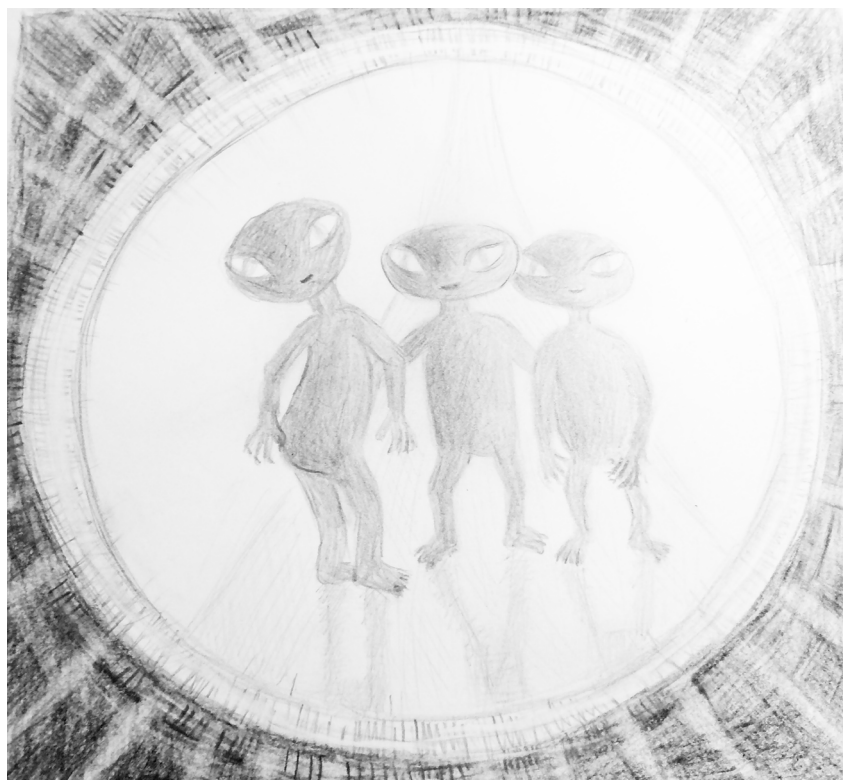
strakte seg uendelig i alle retninger på måfå. Deres logiske hjerne forsto at selv om det kunne være greit å flyte rundt og utforske tilfeldige kriker og kroker av en planet, så måtte dette være andreledes. Jo større et rom var, jo viktigere ble det å holde retning og ha ett mål.

De bestemte seg for en planet av samme størrelse som sin egen, som bare lå det vi betegner som syv lysår unna. Den gangen var det en stor ekspedisjon for Vulturiene, det tok faktisk disse tre reisende syv lysår å komme seg til planeten. Og det samme tilbake. Allerede når de kom hjem var dette blitt en meget gammeldags bruk av lysfrekvenser på transportkuler. Det skjer mye på 14 lysår. I dag kan de skape et frekvensnivå som bøyer lyset i reisekulen slik at de på svært liten tid kan forflytte seg over hvilken som helst avstand i rommet. Men Vulturiene har i hvert fall bedt meg om å formidle denne historien om deres reiser frem til de møtte menneskene, til dere. De sier at de lærte mye av sine erfaringer og at en av de største gavene en rase gir en annen, er å dele sine erfaringer.

Planeten de skulle til hadde et underlig resonansmønster. Det var som to tilstander som utfoldet seg i nøyaktig like lang tid. Tilstand A var betegnet av en bølge av harmoniske frekvenser, toner og vibrasjoner som strålte ut til verden i en strøm som var så velordnet og behagelig at Vulturiene antok den var laget av bevisste skapninger. Tilstand B var total stillhet. Det kunne virke som om hele planeten vekslet mellom å være intens selvutfoldelse, for så å gå i absolutt dvale.

Planeten var i en konstant tilstand som lå akkurat på grensen mellom vann og damp. Vi ville sagt at den alltid var på det stadiet av kokepunktet hvor overflaten bobler, men boblene brister ikke. Vi ville også antagelig beskrevet hele planeten som ett hav. Selv om substansen dette havet besto av ikke egentlig var vann, men en slags gasslignende substans, som ble holdt sammen av noen stoffer som enda ikke har funnet veien til jorden.

De skapningene som levde i dette havet var avlange kjegleformede skikkelser med små øyne,

Overflaten var dekket med lydreseptorer i form av skjellignende flater med sentrum i ørsmå kanaler som gikk rett inn til de indre lydsensorene. Det største på dem var allikevel munnen.

Vlad og Nuria merket den enorme forventningen som flommet mot dem fra Tripodene, som var navnet disse skapningene hadde gitt seg selv. De var så velkommen som noen kan være, for det var snart tid for konsert. Tripodene formidlet som et kor av sangstemmer og tanker at de alltid holdt de beste konsertene når de fikk gjester fra rommet. De elsket å få gjester, for de delte absolutt alt og deres største formål med livet var å dele gjennom konsertene sine. De fortalte begeistret at selv de mest truende rasende som Zakopatene dro herfra med tårer og takknemlighet i øynene.

De forklarte at for dem var hele meningen med tilværelsen å synge og skape harmoni og frekvenser. Hva annet var mulig, var det ikke slik at hele universet var en eneste bølgende frekvens og at deres oppgave som bevisst liv var å være medskaper på denne frekvensen? Vlad og Nuria følte at de opplevde noe helt nytt, unikt og fantastisk. Det å

møte denne entusiasmen og skjønnheten i den samlede utfoldelsen av lyd og tanke hos Tripodene åpnet dem for dimensjoner de aldri før hadde antatt eksisterte. De fikk til og med en smakebit av den helt spesifikke følelsen som hadde rørt dem så dypt hos Zakopatene. Det var gleden. Men hos Zakopatene var gleden der som en ild og kraft i seg selv som skapte en forbindelse med tilværelsens essens. Tripodenes glede var andreledes. Det var en glede rettet mot skjønnheten og sangen. Det var ikke den rene gleden slik den var i seg selv.

Det kan ikke forklares hvor enormt Vlad og Nuria opplevde dette, eller hvor mye de «gledet» seg til å komme tilbake til Vulea og spre denne innsikten til hele feltet.

Trau opplevde det hele litt annerledes. Han var så vant til å være i og lytte etter stillerom, at han syntes å ane en annen stemme enn den begeistrede entusiasmen som omga dem. Denne stemmen kom fra ytterkanten av stimen av Tripoder som omga dem. Tripodenes sosiale liv utfoldet seg i stimen. Han ble nysgjerrig og meddelte Vlad og Nuria at han ville utforske litt på egen hånd. De hadde ikke noe imot det, Selv om det var

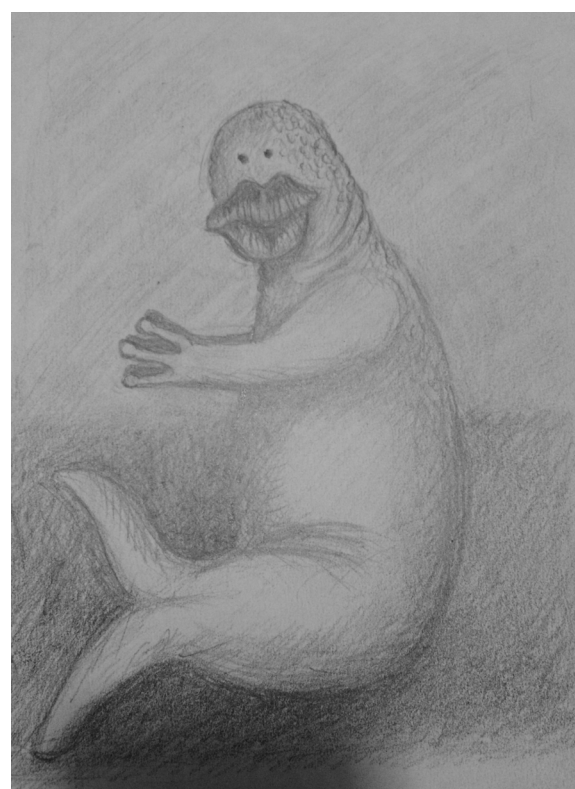
første gang en Vulturi hadde lansert begrepet om å utforske noe på egen hånd. Der, nesten i utkanten av stimen opprettet Trau kontakt med en Tripod som virket ganske trist og utilpass. Dette individet gikk under betegnelsen Chad, og når han spurte hva som var årsaken strømmet en flod av ord, lyder og tårer ut av Chad.

Trau forsto det slik. Tripodenes liv og plass i livet er helt avhengig av hvilken verdi de hadde for fellesskapet. Jo større din verdi var, jo nærmere var du sentrum av stimen.

Chad viste frem skrekkhistorier om Tripoder som hadde svømt helt alene så lenge at de valgt å svømme nedover og innover til sentrum av planeten. Hvor gravitasjonsfeltet var så sterkt at kroppen, sinnet og din evige eksistens gikk i oppløsning og ble resirkulert tilbake til planeten som grunnstoff. Det som avgjorde hele din livskvalitet og verdi var hvor flink du var til å synge. Med skrekk fortalt Chad om livet til noen tripoder som var født helt uten evne til å treffe de rette frekvenser eller holde riktig rytme når det gikk i hundretusen milliontedels takt. Selv

hadde han bare ett så lavt frekvensområde at hans eneste verdi var å være «brummer» i utkanten av stimen.

Som de pratet om dette var tiden inne for konsert. Vulturien forsto straks hva som var opphav til det underlige resonansmønsteret til denne planeten. Den var stille når de ikke hadde konsert. Mens når konserten startet var det ikke bare som om noen sang. Det var som om hele planeten var resonansbakgrunn og grunnstemme i sangen. Tenk deg lyden av ett syngende hav. Som ble forskjønnet og utbrodert av tusener på tusener tripoder, hvis munn var skapt med det ene formål å skape velklang og musikk. Dette var en opplevelse som enhver utenforstående bare kunne forholde seg til på en måte, med fullstendig hengivelse og overgivelse. Forestill deg at du er i og omgitt av ett syngende hav. Hvis skjønnhet og klang overstiger alt du noensinne har erfart eller kunnet forestille deg musikalsk mulig. Du tenker det kanskje bare som en lydopplevelse a. la. Jordisk musikk. Men se for deg at tonene som ble oppfanget langt overgikk det menneskelige ørets begrensede kapasitet. Tenk deg også at lys og

selve frekvensene av energi har en egen kvalitet og tone, som du kan høre med cellene i kroppen din. Da begynner du å ane ytterkanten av opplevelsen som Vlad, Nuria og Trau erfarte.

Trau var så henført at han nesten ikke klarte å tenke etter at konserten var ferdig. Halvdelen av Tripodens døgn hadde gått som ett lysglimt av fryd. For Trau virket det som en lang natt av lengsel, frem mot neste konsert nettopp hadde begynt. Det han hadde opplevd vekket noe så dypt i ham av følelser, drømmer, bilder og erkjennelser, at han rett og slett ikke kunne tenke seg å gå glipp av neste konsert. Kort sagt var han på jordisk språk hektet og like avhengig og full av abstinenser som en durkdreven heroinist.

Trau dro til sin nyvunne venn i utkanten av stimen og fortalte om det han opplevde som Vulturienes livløse, gledeløse og drømmeløse liv. De var en enhet, hvor alle var i harmoni med alle og alle var like mye verd, men ingen hadde evnen til å åpne det indre rommet mot slike dype og uendelige landskap som sangen til Tripodene hadde gjort.

Det varte ikke lenge før Vlad og Nuria kom dit og blandet seg i

samtalen, alle de tre Vulturiene var så overveldet som Vulturier nå en gang kan bli av det nye. Det var også første gang at en Vulturi opplevde en følelse av bekymring for en annen Vulturi. Denne opplevelsen av bekymring hos Vlad og Nuria var delt i to. Den ene gjaldt Traus sinn og tanken på hva som kunne skje med det kollektive sinnet, hvis en «gal» Vulturi vendte hjem til fellesskapet. Vlad og Nuria merket hvordan de måtte kjempe for å holde avstand til Traus fortvilelse og enorme lengsel etter å oppleve mere av Tripodenes sang. Den andre bekymringen var for Trau som individ og hva som kunne skje med ham.

Det var første gang Vulturiene oppfattet at det kunne være farlig å dra for langt hjemmefra, det kunne røkke med hele din oppfattelse om hvem du var og hva du ville, og føre til større uroligheter og forandringer enn ønsket.

Det var Chad som med sin litt skakke og særegne stemme sang et forslag til hva de kunne gjøre. Chads sang rørte dem dypt. Ikke som den

store konserten, men nesten enda sterkere. Den bar i seg ikke bare skjønnheten og den store harmonien, men smerten med en sår ensomhet og følelsen av å være med i ett fellesskap og samtidig være alene og utenfor. Hadde Vulturiene hatt tårekanaler, ville de alle grått.

Men Chads sang var også en løsning.

Han foreslo at de kunne bytte plass. Han kunne bli med Vulturiene tilbake til deres planet. Der ville han lære noe nytt, som kanskje kunne omsettes til toner og frekvenser som Tripodene kunne bruke i skapelsen av enda mere fantastiske konserter og frekvenstale mesterverk. Hvis Trau ble på planeten kunne han bruke halvparten av tiden til å snakke med Tripodene og kanskje hjelpe de som var i utkanten av stimen. Chad hadde allerede opplevd hvilken enorm hjelp det var å kunne fortelle om sin opplevelse til en utenifra, som kunne se på det med friske øyne og ikke automatisk dømme ham etter tripodenes strenge verdssystem. Den andre halvparten av tiden ville han kunne utforske og oppleve den fantastiske indre verden av bilder, følelser og erkjennelser.

Dette var kanskje den første avgjørelsen noe Vulturien hadde tatt spontant, som samtidig ga de en følelse av fryd og ikke ganske så lite galskap. Dermed ble det slik. Vlad, Nuria og Chad tok farvel med Tripodene og satte kursen mot Vulea. Mens Trau ble igjen for å utforske og erfare gjennom å dele Tripodenes liv. Vi kan kanskje kalle Trau og Chad universets første utvekslingsstudenter. •

I neste nummer ser vi hvordan Vlad, Nuria og Chad reiser videre, men blir slått ut av kurs av en kontalbølge.

Skipet deres kommer derfor inn i det solsystemet som i dag er ditt hjem. Der møter de Kykloperne som er i ferd med å utføre et arbeid i forbindelse med utviklingen av liv på den tredje planeten i bane rundt en gul sol. Der skjer det ting som både er uventet og svært gripende.

Har du manuskripter liggende i skrivebordskuffen? Har du noe på hjertet som du ønsker å formidle til andre?

Ildsjelen kan hjelpe deg med å gjøre manuskriptet ditt trykkeklart.

Vi kan ta imot alle typer romaner/spirituelle bøker/dikt/alternative bøker med og uten bilder.

Priser:

Bok 10-100 sider kr 3500,- / inkl. 1-5 bilder

Bok 100-200 sider kr 4500,- / inkl. 1-5 bilder

Bok 200-350 sider kr 5500,- / inkl. 1-5 bilder

Manuskript over 350 sider etter avtale.

Manus med over 5 bilder etter avtale.

Vi kan også få bøkene ferdig trykket og levert til din adresse.

**For mer info ta kontakt med Briana Holberg;
Tlf: 93420202 e-mail: holberg@ildsjelen.no**